

- 3) V případě záporné odpovědi na druhou otázku, pokud poskytovatel zajištění uspokojí pohledávku příjemce zajištění, která je zajištěna ve formě finančního zajištění, s použitím jiných svých prostředků, je třeba ustanovení směrnice 2002/47, a zejména její články 4 a 8, vykládat v tom smyslu, že by se na poskytovatele zajištění měla rovněž uplatnit výjimka z rovného zacházení s věřiteli příjemce zajištění (banky) v likvidačním řízení a pro účely vrácení předmětu finančního zajištění by měl mít přednost před ostatními věřiteli v likvidačním řízení?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění (Úř. věst. 2002, L 168, s. 43; Zvl. vyd. 10/03, s. 89).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litva)
dne 3. března 2017 – UAB „Enteco Baltic“ v. Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos
finansų ministerijos**

(Věc C-108/17)

(2017/C 161/15)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: UAB „Enteco Baltic“

Odpůrce: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Předběžné otázky

- 1) Je třeba čl. 143 odst. 2 směrnice o DPH ⁽¹⁾ vykládat v tom smyslu, že brání daňové správě členského státu odmítnout použít osvobození od daně upravené v čl. 143 odst. 1 písm. d) téže směrnice pouze z důvodu, že v době dovozu zboží bylo zamýšleno dodat dané zboží určitému plátcí DPH a v dovozním prohlášení bylo proto uvedeno identifikační číslo pro DPH tohoto plátce, avšak později bylo předmětné zboží vzhledem ke změně okolností dopraveno jiné osobě povinné k dani (plátcí DPH), přičemž příslušnému státnímu orgánu byly poskytnuty veškeré údaje o totožnosti skutečného pořizovatele?
- 2) Lze za takových okolností, jaké jsou dotčeny v projednávané věci, vykládat čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH v tom smyslu, že dokumenty, které nebyly zpochybněny (nákladní listy e-AD [elektronický správní dokument] a potvrzení e-ROR [elektronické potvrzení o převzetí] a které potvrzují přepravu zboží z daňového skladu na území jednoho členského státu do daňového skladu na území jiného členského státu, lze považovat za dostatečný důkaz přepravy zboží do jiného členského státu?
- 3) Je třeba čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH vykládat v tom smyslu, že brání daňové správě členského státu odmítnout použít osvobození od daně upravené v tomto ustanovení, pokud nebylo dispoziční právo převedeno na pořizovatele zboží přímo, nýbrž prostřednictvím jím určených osob (dopravců či daňových skladů)?
- 4) Je určitý správní postup v rozporu se zásadou neutrality DPH a zásadou ochrany legitimního očekávání, jestliže se v rámci takového postupu uplatní rozdílné metody výkladu toho, co má být považováno za převod dispozičního práva, a jaké důkazy je třeba předložit k doložení takového převodu, v závislosti na tom, zda se použije článek 167 nebo čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH?

- 5) Vztahuje se zásada dobré víry v souvislosti s výběrem DPH také na právo osob na osvobození od DPH při dovozu [podle čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH] v takových případech, jaký je předmětem původního řízení, tedy pokud celní úřad odmítne právo osoby povinné k dani na osvobození od DPH při dovozu z důvodu, že nebyly splněny podmínky dalšího dodání zboží v rámci Evropské unie (článek 138 směrnice DPH)?
- 6) Je třeba čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH vykládat v tom smyslu, že brání použití správního postupu členských států, podle kterého domněnka, že i) na konkrétního smluvního partnera nebylo převedeno dispoziční právo a ii) daňový poplatník věděl či mohl vědět o možném podvodu na DPH, kterého se dopustil smluvní partner, vychází ze skutečnosti, že daný podnik komunikoval se smluvními partnery elektronicky, a v rámci šetření daňové správy bylo zjištěno, že dotčení smluvní partneři na určené adrese nepodnikali a neodvedli DPH z plnění poskytnutých osobě povinné k dani?
- 7) Je třeba čl. 143 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH vykládat v tom smyslu, že ačkoli je daňový poplatník povinen odůvodnit právo na osvobození od daně, neznamená to, že příslušný státní orgán, který rozhoduje ve věci převodu dispozičního práva, nemá povinnost shromáždit informace, které jsou dostupné pouze orgánům veřejné moci?

(¹) Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de Primera Instancia de Cartagena
(Španělsko) dne 3. března 2017 – Bankia S.A. v. Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán a María
Concepción Marí Merino**

(Věc C-109/17)

(2017/C 161/16)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Bankia S.A.

Žalovaní: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán a María Concepción Marí Merino

Předběžné otázky

- 1) Musí být směrnice 2005/29/ES (¹) vykládána v tom smyslu, že její článek 11 brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou španělské právní předpisy upravující výkon exekučního titulu týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou – a sice články 695 [občanského soudního řádu (Ley de Enjuiciamiento Civil, dále jen „LEC“)] a následující ve spojení s čl. 552 odst. 1 LEC, v nichž není upravena kontrola nekalých obchodních praktik ani na návrh, ani z úřední povinnosti, a dokonce ani na návrh účastníka řízení – protože ztěžují nebo znemožňují soudní kontrolu smluv a jednání, v nichž mohou existovat nekalé obchodní praktiky?
- 2) Musí být směrnice 2005/29/ES vykládána v tom smyslu, že její článek 11 brání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou španělské právní předpisy, které nezaručují skutečné dodržování kodexu chování, jestliže se jej oprávněný rozhodne nepoužít – srov. články 5 a 6 ve spojení s článkem 15 královského nařízení č. 6/2012 ze dne 9. března 2012 (Real Decreto Ley 6/2012, de 9 de marzo)?